

Jeg tror, at jeg med disse Ord har besvaret de fleste af de Udtalelser, der er rettede til mig angaaende de 3 Læger. Der er dog endnu Spørgsmaalet om, hvem der skal lede Undersøgelsen. Der maa jeg sige, at de Herrer vist se helt galt paa Sagen. Jeg tror, det mest praktiske der vil være, at Sundhedsstyrelsen sender til Justitsministeriet alt det Materiale, den har, og helst gaar frem lige efter det, som Loven foreskriver: Sundhedsraadet og Retslægeraadet skulle holde Møde sammen og indsende Sagen til Ministeriet, der saa anlægger Sag. Jeg tror, at Sundhedsstyrelsen tager noget fejl i at mene, at man ikke under en civil Sag kan faa det hele fuldstændig oplyst. Selvfølgelig kan man faa alting oplyst. Det er den allerbedste Maade at gaa frem paa. Ministeriet engagerer da en Sagfører, og jeg skal love, at det skal blive en udmærket dygtig Sagfører. Jeg skal ikke blande mig i Sagen, uden hvis Sagføreren vil konferere med mig. Vi faa saa Sagen oplyst lige saa fuldstændigt som den anden verserende Sag. Det er en overordentlig let Maade at faa det frem paa. Skulde de Herrer være bange for, at Etatsraad Hoff skulde lede Sagen partisk, skal jeg gerne oplyse, at Etatsraaden har bedt mig om at være fri for at have med denne Undersøgelse at gøre, for at der ikke skulde kunne komme blot et Skær af Partiskhed. Jeg har ikke sanktioneret det endnu, men han har bedt mig om det.

Der er talt om en Undersøgelse af Stadslæge Hoffs Forhold. Der er i Virkeligheden ingen Undersøgelse at foretage mod Hoff. Det vilde være meget besynderligt, om ærede Medlemmer i alt det, der nu er talt, i Virkeligheden kunde fatte, hvad det drejer sig om, kunde koncentrere Tanken lige paa, hvad der kunde bebrejdes Stadslæge Hoff; og jeg skal da ganske kort give, hvad han skriver til mig en af de aller sidste Dage, idet jeg ogsaa har tilladt mig at sende Sundhedsstyrelsens Udtalelse i Skrivelsen af 9. Januar til Hoff for at faa hans Erklæring, hvad der er ganske selvfølgelig, og Finansudvalget vil faa den, saa snart jeg faar den tilbage; selvfølgelig faar det det hele, men det er Grunden, hvorfor det ikke har faaet det tidligere. Jeg synes, det var naturligt at sende det til Stadslægen, saa at hans Udtalelse kan komme samtidig med Sundhedsstyrelsens. Det er den eneste Grund, hvor for man ikke har faaet det endnu. Hoff bemærker først: „at naar der stadig tales om, at Stadslægen „ansætter“ eller „bibeholder“ Læger

i forskellige Stillinger, er dette et unøjagtigt Udtryk for Stadslægens Magtfuldkommenhed, og det saa meget mere som Stadslægen i intet af de nærmere omhandlede Tilfælde er optraadt eller har haft Anledning til at optræde selvstændig som Stadsfysikus, men har fungeret som Medlem af Forsamlinger (Karantænekommissionen, Sundhedskommissionen, Sundhedskollegiet), at derfor en Anklage udefra maa rettes mod de paagældende Forsamlinger, og at det eventuelt maatte blive disses Sag at adressere Klagen til Stadslægen“. Men han føjer til: „Med disse formelle Bemærkninger er det dog ikke i nogen Maade min Tanke at ville unddrage mig det mig personlig paahvilende reelle Ansvar, men

naar jeg ikke før nu har vidst, at Læge A. brugte Morfin (og af de hermed følgende Udtalelser fra forskellige Personer, der kende ham meget nøje, vil det ses, at dette er særdeles forklarligt),

naar jeg for Læge B.s og C.s Vedkommende er gaaet ud fra, at de ved deres Ansættelse i Kommunens Tjeneste vare og bestemt hævde, at de fremdeles ere helbredede for tidligere Svagheder (og ud over nogle omdisputable almindelige Bemærkninger om Morfinismens Helbredelighed er der ikke fremkommet noget som helst, der tyder paa, at jeg i saa Henseende har skønnet fejl) og

naar de paagældende Lægers overordnede (Sundhedskommissionen og Karantænekommissionen) ikke have haft noget at udsætte paa de paagældende Lægers tjenstlige Forhold og ikke heller fra anden Side have modtaget nogen Klage over dem, saa ser jeg ikke rettere, end at der savnes ethvert Grundlag for et Angreb paa min Embedsførelse som Stadslæge“.

Det er kort og rammende, lige i Centrum, og der er, naar man koncentrerer Spørgsmaalet, i Virkeligheden ikke Tale om andet end en af disse Læger, som i 1909 blev fast ansat som visiterende Kønslæge her i København, efter at han i 1908 havde haft et Anfald af Morfinisme, for hvilket han var bleven tilsyneladende helbredet, og som det senere har vist sig, er fuldstændig helbredet efter alt, hvad der til Dato foreligger. Som jeg allerede har fremhævet, have disse Læger fra første Stund tilbuddt at lade sig indlægge til Undersøgelse — det er jo en skrap Undersøgelse, der skal foretages.

Jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg har ramt Realiteten